Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

3 април 2014 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Помощ под формата на неограничена мълчалива гаранция в полза на La Poste, произтичаща от статута му на публично предприятие — Съществуване на гаранцията — Наличие на държавни ресурси — Предимство — Тежест и степен на доказване“

По дело C-559/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 3 декември 2012 г.,

Френска република, за която се явяват G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter и J. Bousin, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват B. Stromsky и D. Grespan, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano (докладчик), председател на състав, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: N. Jääskinen,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 септември 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 ноември 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1 С жалбата си Френската република иска отмяната на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 20 септември 2012 г. по дело Франция/Комисия (T-154/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд е отхвърлил жалбата ѝ срещу Решение на Комисията от 26 януари 2010 година относно държавна помощ C 56/07 (ex E 15/05), отпусната от Франция в полза на La Poste (ОВ L 274, стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства, предхождащи спора

Общият контекст

2 Въз основа на френския Закон № 90-568 от 2 юли 1990 г. за организацията на обществените пощенски и далекосъобщителни услуги (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069) предишната генерална дирекция на пощите и далекосъобщенията, която до този момент е подчинена на Министерството на пощите и далекосъобщенията, се преобразува, считано от 1 януари 1991 г., в две самостоятелни публичноправни юридически лица, а именно France Télécom и La Poste. Този закон изрично разрешава на La Poste успоредно с дейността си по изпълнението на обществена услуга да развива някои дейности, открити за конкуренция.

3 Съгласно член 1 от Постановление от 31 декември 1990 г. за предоставяне на държавна гаранция за облигационните заеми PTT и за спестовните сертификати PTT, емитирани преди 31 декември 1990 г. (JORF от 18 януари 1991 г., стр. 917), „[о]бслужването на лихвите, амортизациите, премиите, комисионите, разноските и прилежащите разходи по облигационните заеми и спестовните сертификати PTT, емитирани преди 31 декември 1990 г. за подпомагане на финансирането на инвестиционните разходи от приложения бюджет на пощите и далекосъобщенията, на основание член L. 127 от Кодекса на пощите и далекосъобщенията […], и прехвърлени на La Poste на основание член 22 от Закона от 2 юли 1990 г. […], се гарантира безусловно от държавата“.

4 Освен това с решение от 18 януари 2001 г. Cour de cassation [Касационен съд] (второ гражданско отделение) възприема принципа, че La Poste следва да се счита за промишлено-търговско публично предприятие (наричано по-нататък „EPIC“).

5 Съгласно френското административно право EPIC са публичноправни юридически лица, които разполагат с отделна от държавата правосубектност и с финансова самостоятелност, както и със специфична предоставена компетентност, включваща обикновено изпълнението на една или няколко обществени услуги.

6 Статутът на EPIC води до някои правни последици, а именно до неприложимостта на производствата за установяване на неплатежоспособност и обявяване в несъстоятелност по общ ред, както и до приложимостта на Закон № 80-539 от 16 юли 1980 г. относно постановените принудителни административни парични мерки и изпълнението на съдебните решения от публичноправните юридически лица (JORF от 17 юли 1980 г., стр. 1799).

Административното производство и спорното решение

7 С решение от 21 декември 2005 г. Европейската комисия одобрява прехвърлянето на банковите и финансовите дейности на La Poste към неговия филиал — La Banque Postale. В това решение Комисията подчерта, че въпросът за неограничената държавна гаранция в полза на La Poste ще бъде предмет на отделна процедура.

8 На 21 февруари 2006 г. в съответствие с член 17 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) Комисията информира френските власти за предварителните си заключения относно наличието на неограничена държавна гаранция, която произтича от статута на La Poste и представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

9 Тъй като тази предполагаема гаранция е била в сила преди 1 януари 1958 г., датата на влизането в сила на Договора за ЕО във Франция, Комисията прилага процедурните правила относно съществуващите помощи и приканва Френската република съгласно член 18 от Регламент № 659/1999 да прекрати най-късно до 31 декември 2008 г. гаранцията, предоставена в полза на La Poste.

10 След преглед на поясненията, представени от френските власти във връзка с проекта за изменение на Декрет № 81-501 от 12 май 1981 г. за прилагането на Закон № 80-539 (JORF от 14 май 1981 г., стр. 1406), Комисията уведомява последните за решението си да открие официална процедура по разследване. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 3 юни 2008 г. (ОВ C 135, стр. 7) и Комисията приканва заинтересованите лица да представят становищата си относно спорната мярка.

11 В отговор на искане на Комисията, с докладна записка от 31 юли 2009 г. френските власти я информират, че на 29 юли 2009 г. Министерският съвет е приел проектозакон, който предвижда, считано от 1 януари 2010 г., преобразуването на La Poste в акционерно дружество, към което се прилагат производствата по оздравяване и ликвидация по съдебен ред, предвидени по общия правен режим. В резултат на това на 9 февруари 2010 г. е приет Закон № 2010-123 за публичното предприятие La Poste и пощенските дейности (JORF от 10 февруари 2010 г., стр. 2321), който влиза в сила на 1 март същата година.

12 На 27 февруари 2010 г. Комисията уведомява френските власти за спорното решение.

13 На първо място, след като припомня обхвата на спорната мярка (съображения 18—37 от това решение), Комисията установява наличието на неограничена гаранция от страна на френската държава в полза на La Poste поради някои особености, които са неразривно свързани със статута му на публично предприятие (съображения 116—255 от посоченото решение).

14 В това отношение Комисията подчертава в самото начало, че спрямо La Poste не се прилага общият ред на оздравяване и ликвидация на предприятията, изпаднали в затруднение (съображения 116—147 от спорното решение).

15 На следващо място, Комисията доказва, че кредиторите на La Poste са сигурни, че техните вземания ще бъдат изплатени, ако това предприятие изпадне в затруднено финансово положение и не може да изплати дълговете си (съображения 148—229 от решението).

16 На последно място, Комисията приема, че дори ако след прибягване до специфичните производства по събиране, описани в съображения 150—229 от спорното решение, кредиторът на EPIC не успее да получи вземането си, той е сигурен, че вземането няма да бъде заличено. Всъщност, за да се гарантира непрекъснатостта на дейността по изпълнение на обществена услуга, правата и задълженията на La Poste винаги се прехвърлят на публичноправно юридическо лице, различно от държавата, или при липсата на такова — на държавата (съображения 230—250 от посоченото решение).

17 При тези обстоятелства Комисията посочва, че неограничената държавна гаранция в полза на La Poste води до прехвърляне на държавни ресурси по смисъла на точка 2.1 от Известие 2008/C 155/02 на Комисията относно прилагането на членове 87 [ЕО] и 88 [ЕО] по отношение на държавните помощи под формата на гаранции (ОВ C 155, 2008 г., стр. 10) (съображение 254 от спорното решение) и отговорност за нея носи държавата (съображение 255 от това решение).

18 На второ място, Комисията установява, от една страна, че предоставянето на по-изгодни условия за кредитиране на La Poste поради тази неограничена гаранция представлява избирателно предимство (съображения 256—300 от спорното решение), при това като се държи сметка и за някои анализи и методологии на агенциите за кредитен рейтинг, от които е видно, че разглежданата гаранция, в качеството ѝ на съществен елемент от подкрепата на държавата в полза на La Poste, влияе положително върху кредитния рейтинг на последното и следователно на условията за кредитиране, които може да му се предоставят (съображения 258—293 от спорното решение). От друга страна, Комисията счита, че разглежданата мярка може да наруши конкуренцията и да засегне търговията между държавите членки (съображение 301 от това решение).

19 Впоследствие Комисията стига до заключението, че разглежданата гаранция представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (съображение 302 от оспореното решение) и че дори изменена в предложения от френските власти смисъл, тя не отговаря на нито едно от необходимите условия, за да бъде обявена за съвместима с общия пазар (съображения 303—315 от посоченото решение).

20 Поради това в член 1 от спорното решение Комисията постановява, че „[н]еограничената гаранция, предоставена от Франция в полза на La Poste, представлява държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар[, и че] Франция следва да прекрати тази помощ най-късно до 31 март 2010 г.“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

21 На 2 април 2010 г. Френската република подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, в подкрепа на която посочва три правни основания.

22 След като в точки 35—48 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля възражението за недопустимост на тази жалба, според което спорното решение нямало увреждащ характер, що се отнася до същността на спора, Общият съд посочва в точка 53 от съдебното решение, че изтъкнатите три правни основания са свързани по същество с въпроса за определянето дали е налице предимство. Така в точки 54—57 от съдебното решение Общият съд обявява за недопустим поради късното му представяне довода, изведен от неспазване на условието за прехвърляне на държавни ресурси, като приема, че става дума за ново правно основание, изтъкнато във фазата на писмената реплика.

23 Така в точки 61—103 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред отхвърля второто правно основание, изведено от допуснатите от Комисията фактически и правни грешки, доколкото последната е приела, че поради своя статут EPIC се ползват от мълчалива и неограничена държавна гаранция съгласно френското право.

24 На следващо място, в точки 104—117 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда третото правно основание, което е свързано с понятието за предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС и се разделя на две части.

25 В точки 105—112 от съдебното решение Общият съд отхвърля първата част на това правно основание, изведена от грешката, която Комисията е допуснала, като — позовавайки се и на становищата на кредитните агенции — е стигнала до заключението, че наличието на държавна гаранция е от естество да създаде предимство в полза на La Poste. В точки 113—116 от съдебното решение Общият съд отхвърля втората част на правното основание, изведено от погрешното заключение на Комисията, че твърдяната държавна гаранция може да предостави предимство на La Poste поради положителното влияние, което оказва върху финансовия му рейтинг.

26 На последно място, в точки 118—125 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля като неоснователно първото правно основание, свързано с твърдяната грешка при прилагането на правото, допусната от Комисията, що се отнася до тежестта и степента на доказване, от която е обвързана в областта на държавните помощи, както в рамките на доказването, че е налице мълчалива държавна гаранция в полза на La Poste, така и в рамките на анализа дали е налице предимство.

27 В това отношение, на първо място, в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че „естеството на доказателствата, които Комисията трябва да представи, е в голяма степен зависимо от предвидената държавна мярка“ и че доказателството за наличието на мълчалива държавна гаранция „може да се изведе от съвкупност от съгласувани доказателства, разкриващи известна надеждност и съгласуваност, изведени по-специално от тълкуване на относимите разпоредби на националното право, и по-конкретно това доказателство може да се изведе от правните последици, произтичащи от правния статут на предприятието получател“.

28 Поради това в точка 121 от съдебното решение се изтъква, че Комисията е „разгледала положително дали е налице неограничена държавна гаранция в полза на La Poste“, като е взела предвид множество съвпадащи елементи, които образуват достатъчна основа, за да се докаже, че поради статута си на EPIC La Poste се е ползвало от такава гаранция.

29 На второ място, в точка 123 от посоченото съдебно решение Общия съд е приел, че Комисията е представила достатъчно доказателства, за да установи, че тази гаранция представлява предимство, като се има предвид, че що се отнася до вече предоставените помощи, тя не е длъжна да доказва действителните последици от спорната мярка. Той също така уточнява, че в това отношение не следва да се извършва каквото и да било разграничение между съществуващи и незаконосъобразни помощи.

30 В подкрепа на този анализ Общият съд посочва в точка 124 от обжалваното съдебно решение, че „действителният ефект на предимството, което предоставя държавната гаранция, може да се презумира“ и че „подобна гаранция предоставя на заемополучателя възможността да се ползва от по-ниски лихвени проценти или да представи обезпечение с по-ниска стойност“.

31 Предвид всички гореизложени съображения Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

32 С жалбата си Френската република иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да постанови окончателно решение по правния спор, като отмени спорното решение или върне делото на Общия съд,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

33 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата като частично недопустима и частично неоснователна,

— да осъди Френската република да заплати съдебните разноски.

По жалбата

34 В подкрепа на жалбата си Френската република изтъква четири правни основания.

По първото правно основание

Доводи на страните

35 В своето първо правно основание Френската република посочва, че Общият съд е нарушил член 44, параграф 1, буква в) и член 48, параграф 2 от своя процедурен правилник, доколкото в точки 53—57 от обжалваното съдебно решение е приел, че всички правни основания, повдигнати в подкрепа на жалбата за отмяна, са свързани с въпроса за определянето дали е налице предимство и че следователно доводът, изведен от неспазване на условието за прехвърляне на държавни ресурси, е недопустим, доколкото той представлява ново правно основание, въведено в хода на производството.

36 В това отношение Френската република твърди, че както ясно следва от част 4.1.1 от спорното решение, озаглавена „Наличие на неограничена държавна гаранция: наличие на държавни ресурси“, както и от съображения 161, 166, 183 и 254 от същото решение, въпросът за съществуването на държавна гаранция е неразривно свързан с условието за прехвърляне на държавни ресурси. От това следва, че като оспорва наличието на неограничена гаранция в полза на EPIC в жалбата до Общия съд, Френската република непременно оспорва прехвърлянето на държавни ресурси.

37 Комисията отвръща, че от съвместния прочит на точка 57 от обжалваното съдебно решение и на протокола от проведеното от Общия съд съдебно заседание следва, че жалбата за отмяна не съдържа самостоятелно правно основание, свързано с липсата на прехвърляне „на държавни ресурси“. Във всеки случай тя изтъква, че Общият съд надлежно е определил, че разглежданата гаранция използва или ангажира държавни ресурси.

Съображения на Съда

38 В самото начало следва да се отбележи, че в съответствие с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд предметът на спора и краткото изложение на изложените правни основания представляват два съществени елемента, които трябва да се съдържат в исковата молба или жалбата. Освен това съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

39 Следва също така да се припомни и че съгласно постоянната съдебна практика посочването на предмета на спора и краткото изложение на изтъкнатите правни основания в исковата молба или жалбата трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви

защитата си, а на съда на Съюза — да упражни контрол. Освен това исканията, направени в такава искова молба или жалба, трябва да бъдат формулирани по недвусмислен начин, за да не се произнесе Съдът ultra petita или да пропусне да се произнесе по някое твърдение за нарушение (вж. в този смисъл Решение от 20 ноември 2008 г. по дело Комисия/Ирландия, C-66/06, точки 30 и 31, Решение от 12 февруари 2009 г. по дело Комисия/Полша, C-475/07, точка 43 и Определение от 7 май 2013 г. по дело TME/Комисия, C-418/12 P, точка 33).

40 В настоящия случай обаче, макар жалбата да не съдържа правно основание, с което формално да се оспорва условието, свързано с наличието на прехвърляне на държавни средства, при все това съществените елементи, на които се основава доводът, че Комисията не е спазила подобно условие, както и краткото изложение на този довод следват по логичен и разбираем начин от самия текст на жалбата.

41 Всъщност от прочита на точки 110—123 и 181 от жалбата, включени в правното основание относно грешките, свързани с наличието на неограничена държавна гаранция в полза на La Poste, ясно следва, че на този етап на спора Френската република вече е оспорила наличието на прехвърляне на държавни ресурси.

42 Така, от една страна, в точки 119 и 123 от жалбата Френската република твърди, че приложението на Закон № 80-539 „не означава, че държавата ангажира собствените си ресурси в подкрепа“ на неплатежоспособно публично предприятие, тъй като този закон „не поражда никакво задължение за държавата да предостави гаранция за дълговете“ на това предприятие. От друга страна, в точка 181 от жалбата, обратно на твърденията на Комисията, Френската република изрично критикува точка 254 от спорното решение, като според нея „гаранцията, че няма заличаване на вземания, не може да представлява гаранция за тяхното плащане и да доведе до прехвърляне на държавни ресурси“.

43 Начинът на структуриране на жалбата е пряко следствие от структурата на спорното решение, което от своя страна отразява специфичния характер на анализираната държавна мярка. Впрочем няма спор, че част 4.1.1 от това решение е озаглавена „Наличие на неограничена държавна гаранция: наличие на държавни ресурси“, както и че няколко от неговите съображения, а именно съображения 161, 165, 174—179, 188 и 254, засягат въпроса дали действително е налице мълчалива държавна гаранция в полза на La Poste посредством анализа дали във френското право съществува пряко или непряко задължение за държавата да ангажира собствените си ресурси, за да покрие загубите на неплатежоспособно EPIC.

44 Поради това, обратно на твърденията на Общия съд в точки 53—56 от обжалваното съдебно решение, посочените в жалбата правни основания в подкрепа на искането за отмяна не са свързани само с въпроса за определянето дали е налице предимство, и доводите относно прехвърлянето на държавни ресурси не представляват ново правно основание, повдигнато във фазата на писмената реплика.

45 Трябва обаче да се изтъкне, както посочва и Комисията в писменото си становище, че погрешната квалификация като ново правно основание не може да доведе до отмяната на обжалваното съдебно решение.

46 Всъщност следва да се отбележи, че във всички случаи в рамките на отговора на второто правно основание на жалбата, а именно в точки 85—87 и 92—98 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е извършил пълна и цялостна проверка на основателността на довода, посочен от Френската република и изведен от неспазване на условието за прехвърляне на държавни ресурси.

47 Следователно предвид тези съображения първото правно основание трябва да се обяви за ирелевантно.

По доводите, посочени като основни в рамките на второто правно основание

Доводи на страните

48 С доводите, посочени като основни в рамките на второто правно основание, Френската република изтъква, че Общият съд е нарушил правилата относно тежестта и степента на доказване, като е приел, че Комисията е доказала надлежно наличието на държавна гаранция.

49 На първо място, Френската република счита, че в точка 121 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно е потвърдил общата линия на разсъждения, следвана от Комисията в спорното решение. Всъщност тази институция използвала няколко отрицателни презумпции и обърнала доказателствената тежест, като е приела, че френските власти трябва да докажат липсата на гаранция в полза на La Poste, с мотива че спрямо това EPIC не се прилага общият ред на оздравяване и ликвидация на предприятията, изпаднали в затруднение.

50 На второ място, жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като в точки 73 и 74 от обжалваното съдебно решение е постановил, че в съображения 126 и 131 от спорното решение Комисията е могла да използва презумпции и да обърне доказателствената тежест. От тези съображения следвало, че Комисията е презумирала, че на La Poste е била предоставена гаранция, преди да определи дали същата тази гаранция не е била обезсилена с влизането в сила на 1 януари 2005 г. на Устройствения закон в областта на законите за бюджета от 1 август 2001 г. (loi organique du 1er août 2001 relative aux lois de finances).

51 На трето място, Френската република изтъква, че в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно е приложил принципите относно тежестта и степента на доказване, развити в Решение от 17 септември 2009 г. по дело Комисия/MTU Friedrichshafen (C-520/07 P, Сборник, стр. I-8555). Всъщност тези принципи се отнасяли само до решенията, вземани от Комисията на основание член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999 на базата на наличната информация, когато дадена държава членка не се съобрази с разпореждане за предоставяне на информация.

52 На четвърто място, жалбоподателят счита, че в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно е постановил, че мълчаливият характер на държавната гаранция, предоставена на La Poste в качеството му на EPIC, може да се изрази в по-малка строгост в областта на доказателствата и не се нуждае от положително доказване въз основа на обективни и съгласувани доказателства, позволяващи да се докаже със сигурност, че държавата би била правно задължена да удовлетвори даден кредитор в случай на неплатежоспособност на EPIC.

53 Комисията изтъква недопустимостта на твърденията относно предполагаемото използване на отрицателни презумпции или на предположения, доколкото в тези твърдения не се посочва никаква грешка при прилагането на правото, допусната от Общия съд, а те представляват повторение на представените пред първата инстанция доводи.

Съображения на Съда

54 С доводите, изтъкнати като основни в рамките на второто правно основание, жалбоподателят упреква Общия съд, от една страна, че според него Комисията може да обърне доказателствената тежест относно наличието на гаранция, с мотива че спрямо La Poste не се прилага общият ред на оздравяване и ликвидация на предприятията, изпаднали в затруднение, и от друга страна, че този съд е нарушил правилата относно степента на доказване, която е необходима, за да се докаже, че е налице такава гаранция.

55 Следва да се констатира обаче, че тези твърдения произтичат от погрешния прочит на обжалваното съдебно решение.

56 Всъщност, на първо място, следва да се изтъкне, че в точка 121 от обжалваното съдебно решение Общият съд изрично признава, че Комисията е „разгледала положително дали е налице неограничена държавна гаранция в полза на La Poste“, тъй като тя е взела предвид множество съвпадащи елементи — припомнени подробно в същата точка от това решение — „които образуват достатъчна основа, за да се докаже, че поради статута си на EPIC La Poste се е ползвало от мълчалива и неограничена държавна гаранция“, и сред които обстоятелството, че спрямо La Poste не се прилагат производствата за установяване на неплатежоспособност и обявяване в несъстоятелност, представлява единствено отправната точка за един пълен и по-обширен анализ на съответната национална правна система.

57 Поради това от тази точка следва, че по принцип Общият съд не е утвърдил никакво използване на отрицателни презумпции и обръщане на доказателствената тежест от страна на Комисията.

58 На второ място, доводите относно грешките, които Общият съд е допуснал в точки 73 и 74 от обжалваното съдебно решение, като е потвърдил използването на доводи, основани на презумпции, и обръщането на доказателствената тежест от страна на Комисията в съображения 126 и 131 от спорното решение, се оказват и неоснователни.

59 Всъщност в тези съображения Комисията единствено отхвърля някои доводи на Френската република, свързани с въпроса дали разглежданата мълчалива гаранция, ако се допусне нейното съществуване, е била обезсилена с влизането в сила на Устройствения закон в областта на законите за бюджета от 1 август 2001 г. Първоначалното предположение за наличието на тази гаранция, което се съдържа в спорното решение, представлява единствено повторение на доводите на самия жалбоподател от страна на Комисията. Ето защо, когато в точки 73 и 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд потвърждава основателността на преценката, извършена от Комисията в тези съображения, той очевидно не е одобрил използването на отрицателни презумпции или обръщането на доказателствената тежест при доказването дали е налице мълчалива и неограничена държавна гаранция в полза на La Poste.

60 На трето място, следва да се отхвърли и доводът, че в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изтълкувал погрешно Решение по дело Комисия/MTU Friedrichshafen, посочено по-горе, тъй като то се отнася до приемането от страна на Комисията на окончателно решение в областта на държавните помощи въз основа на непълна и откъслечна информация, какъвто не е настоящият случай.

61 Всъщност, от една страна, Общият съд е цитирал това съдебно решение единствено за да отговори на доводите на жалбоподателя, който се основава на него в подкрепа на твърдението си, че Комисията все още е длъжна да представя положително доказателство за наличието на държавна помощ.

62 От друга страна, като припомня тази ирелевантна в случая съдебна практика, в точка 119 от обжалваното съдебно решение във всеки случай Общият съд правилно преценява, че Комисията „не може да предполага, че дадено предприятие се е ползвало от предимство, представляващо държавна помощ, като се основава само на отрицателна презумпция, опираща се на липсата на информация, която позволява да се направи обратното заключение, при липсата на други данни, от естество да установят със сигурност съществуването на такова предимство“.

63 Всъщност подобна преценка е в съответствие с практиката на Съда, свързана с принципите в областта на събирането на доказателства в сектора на държавните помощи, съгласно която Комисията е длъжна да проведе процедурата по разследване на атакуваните мерки надлежно и безпристрастно, за да може при приемане на окончателното решение, с което се установява

наличието и евентуално несъвместимостта или незаконосъобразността на помощта, да разполага с възможно най-пълната и надеждна информация за тази цел (вж. в този смисъл Решение от 2 септември 2010 г. по дело Комисия/Scott, C-290/07 P, Сборник, стр. I-7763, точка 90).

64 На четвърто и последно място, трябва да се посочи, че Общият съд не е нарушил и правилата относно степента на доказване, която е необходима, за да се докаже наличието на мълчалива и неограничена държавна гаранция в полза на публично предприятие като EPIC и за да се установи по този начин, че условието за наличие на държавни ресурси е изпълнено в настоящия случай.

65 Всъщност, както подчертава генералният адвокат в точки 35 и 36 от заключението си, за да се докаже наличието на подобна гаранция, която не произтича изрично от текста на закон или договор, Комисията може да се основе на метода на съвкупността от сериозни, точни и съвпадащи улики, за да провери дали във вътрешното право съществува действително задължение за държавата да ангажира собствените си ресурси за покриване на загубите на неплатежоспособно EPIC и следователно в съответствие с постоянната съдебна практика — достатъчно конкретен икономически риск за обременяване на държавния бюджет с тежести (вж. Решение от 19 март 2013 г. по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия и др. и Комисия/Франция и др., C-399/10 P и C-401/10 P, точка 106 и цитираната съдебна практика).

66 Следователно в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е посочил, от една страна, че „естеството на доказателствата, които Комисията трябва да представи, е в голяма степен зависимо от предвидената държавна мярка“ и от друга страна, че наличието на мълчалива държавна гаранция „може да се изведе от съвкупност от съгласувани доказателства, разкриващи известна надеждност и съгласуваност, изведени по-специално от тълкуване на относимите разпоредби на националното право“.

67 Предвид тези съображения всички доводи, посочени като основни в рамките на второто правно основание, следва да се отхвърлят.

По доводите, посочени при условията на евентуалност в рамките на второто правно основание, и по третото правно основание

Доводи на страните

68 В доводите, посочени при условията на евентуалност в рамките на второто правно основание, и в третото си правно основание Френската република твърди, че Общият съд е изопачил доказателствата, и по-специално тези, изведени от френското право, изтъкнати от Комисията и припомнени в точка 121 от обжалваното съдебно решение, доколкото е приел, че те доказват наличието на неограничена държавна гаранция в полза на La Poste.

69 Третото правно основание се състои от четири части.

70 В първата част на това правно основание жалбоподателят твърди, че в точки 69—77 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил практиката на Conseil constitutionnel (Решение № 2001-448 DC от 25 юли 2001 г.) и на Conseil d'État (Решение от 1 април 1938 г. по дело Société de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, стр. 341 и Становище от 8 септември 2005 г., № 371558), както и докладната записка на Conseil d'État от 1995 г. и докладната записка на френския министър на икономиката, финансите и промишлеността от 22 юли 2003 г., като е приел, че Комисията правилно е стигнала до заключението, че френското право не изключва възможността държавата да предостави мълчалива гаранция на EPIC.

71 Във втората част на същото правно основание Френската република счита, че в точки 84—87 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил френското право, като е одобрил заключенията на Комисията относно последиците от приложението на Закон № 80-539.

72 Третата част на третото правно основание е изведена от изопачаването на френското право, което извършил Общият съд в точки 92—99 от обжалваното съдебно решение, като е постановил, че Комисията основателно е могла да отъждестви условията за ангажиране на отговорността на държавата с гаранционен механизъм въз основа на Решение на Conseil d'État от 18 ноември 2005 г. по дело Société fermière de Campoloro и др. (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, стр. 515), на докладната записка на Conseil d'État от 1995 г., както и на Решение на Европейския съд по правата на човека от 26 септември 2006 г. по дело Société de gestion du port de Campoloro и Société fermière de Campoloro с/у Франция (жалба № 57516/00, наричано по-нататък „Решение по дело Campoloro").

73 Освен това, що се отнася до приложимостта на изведените в това решение принципи към настоящия случай, в частност в точка 99 от обжалваното съдебно решение, Общият съд бил нарушил и своето задължение за мотивиране

74 На последно място, с четвъртата част на третото правно основание Френската република упреква Общия съд, че в точка 102 от обжалваното съдебно решение е приел, че прехвърлянето на свързаните с дейността по изпълнение на обществена услуга права и задължения предполага по принцип прехвърлянето на правата и задълженията на предприятието, натоварено с изпълнението на посочената задача.

75 При условията на субсидиарност жалбоподателят се позовава на грешка в правната квалификация на фактите, която е допуснал Общият съд, като е приел, че френското право предоставя мълчалива и неограничена гаранция на La Poste.

76 Комисията счита, че доводите, изтъкнати в рамките на втората част на второто правно основание и във второто правно основание, са недопустими, тъй като в тях не се посочва никакво изопачаване на доказателствата или грешка в правната квалификация на фактите, а френското правителство се ограничава до това да постави под въпрос извършената от Общия съд преценка на френското право.

Съображения на Съда

77 Доводите, посочени при условията на евентуалност в рамките на второто правно основание, както и доводите, посочени в рамките на третото правно основание, които по същество са сходни, са изведени, от една страна, от изопачаването на френското право или от неправилната му правна квалификация, направена от Общия съд, и от друга страна, от липсата на мотиви в подкрепа на неговото тълкуване на Решение по дело Campoloro.

78 Що се отнася, на първо място, до доводите относно грешките в анализа на френското право, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, когато Общият съд е установил или преценил фактите, на основание член 256 ДФЕС единствено Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Общият съд е извел от тях. Следователно, освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точки 51 и 52 и Решение от 29 март 2011 г. по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точки 179 и 180).

79 По този начин, що се отнася до анализа на преценката на Общия съд на националното право в рамките на обжалването, Съдът е компетентен единствено да провери дали това право е било изопачено (Решение от 24 октомври 2002 г. по дело Aéroports de Paris/Комисия, C-82/01 P, Recueil, стр. I-9297, точка 63 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело A2A/Комисия, C-318/09 P, точка 125).

80 В това отношение следва обаче да се отбележи, че изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10515, точка 98, Решение от 10 февруари 2011 г. по дело Activision Blizzard Germany/Комисия, C-260/09 P, Сборник, стр. I-419, точка 53 и Решение по дело A2A/Комисия, посочено по-горе, точка 105).

81 В настоящия случай обаче Френската република не твърди, че е налице подобно изопачаване, доколкото тя не е доказала, че Общият съд е направил констатации, които явно противоречат на съдържанието на разглежданите разпоредби от френското право, или е придал на някоя от тях значение, което тя очевидно няма с оглед на останалите доказателства по делото.

82 Обратно на това, с изложените в точки 68—74 от настоящото съдебно решение доводи Френската република на практика се е ограничила до това да критикува направената от Общия съд преценка на доказателствата, състоящи се от разглежданите разпоредби от френското право или свързаната с тях национална съдебна практика, които са вече анализирани подробно в точки 62—99 от обжалваното съдебно решение и се припомнят в точка 121 от него.

83 Също така, що се отнася до грешката в правната квалификация на фактите, която се изтъква при условията на субсидиарност в рамките на третото правно основание, достатъчно е да се отбележи, че с този довод Френската република всъщност не е оспорила последиците от погрешната квалификация на правното естество на разглежданите разпоредби от френското право, тъй като се е ограничила само до това да постави под въпрос извършената от Общия съд преценка на същите тези разпоредби.

84 При тези обстоятелства всички доводи, посочени в рамките на третото правно основание и при условията на субсидиарност — в рамките на второто правно основание, трябва да се отхвърлят като недопустими.

85 Що се отнася, на второ място, до довода за липсата на мотиви към точка 99 от обжалваното съдебно решение във връзка с твърдението относно обхвата на Решение по дело Campoloro, за да се стигне до заключението за наличие на държавна гаранция в полза на La Poste, следва да се припомни, че в рамките на производството по обжалване Съдът проверява дали Общият съд се е произнесъл надлежно по всички изложени от жалбоподателя доводи (Решение от 2 април 2009 г. по дело France Télécom/Комисия, C-202/07 P, Сборник, стр. I-2369, точка 41 и цитираната съдебна практика).

86 При все това съгласно постоянната съдебна практика задължението на Общия съд по член 36 и член 53, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз да мотивира решенията си, не изисква от него да излага изчерпателно и да посочва поединично всички представени от страните по спора съображения. Следователно мотивите могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с мотивите, на които се основава Общият съд, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя съдебен контрол в рамките на производство по обжалване (Решение по дело A2A/Комисия, посочено по-горе, точка 97 и цитираната съдебна практика).

87 В настоящия случай следва да се отбележи, че в точка 99 от обжалваното съдебно решение Общият съд само е припомнил в обобщен вид твърдението на жалбоподателя относно доказателствената стойност на Решение по дело Campoloro — на което твърдение обаче вече е бил предоставен ясен, изричен и изчерпателен отговор в точки 93, 94 и 97 от съдебното решение — при анализа на пасажите от спорното решение, които приравняват възможностите за ангажиране на отговорността на държавата в случай на неплатежоспособност на EPIC на механизъм за автоматична и неограничена гаранция за пасивите на последното.

88 Ето защо, тъй като мотивите във връзка с това твърдение дават възможност както на Френската република да се запознае с причините, поради които Общият съд го е отхвърлил, така и на Съда да разполага с достатъчно данни, за да упражни контрол, доводът, че Общият съд е нарушил своето задължение за мотивиране, следва да се отхвърли като неоснователен.

89 Поради това доводите, посочени в рамките на третото правно основание, както и при условията на субсидиарност — в рамките на второто правно основание, следва да се отхвърлят в своята цялост като частично недопустими и частично неоснователни.

По четвъртото правно основание

Доводи на страните

90 В рамките на четвъртото правно основание Френската република изтъква като основен довод, че като в точки 106 и 108, както и в точки 123 и 124 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е приел по същество, че Комисията е установила надлежно наличието на предимство, произтичащо от предоставената на La Poste гаранция, той е нарушил правилата относно тежестта и степента на доказване в тази област и следователно е допуснал грешка при прилагането на правото. Всъщност, обратно на това, което следва от посочените точки, Комисията била длъжна да докаже действителните, а не потенциалните последици от съществуваща помощ, като във всеки случай не можела да презумира никакви последици, независимо от какъв характер.

91 При условията на субсидиарност Френската република твърди, че Общият съд е изопачил представените му доказателства, като в точка 110 от обжалваното съдебно решение е приел, от една страна, че Комисията е имала право да се позове на методите на агенциите за кредитен рейтинг, за да потвърди, а не да докаже, че е налице предимство. Същото важало и когато, от друга страна, в точки 111, 116 и 123 от съдебното решение Общият съд е постановил, че по този начин Комисията е представила достатъчно доказателства, които позволяват да се установи, че предоставената на La Poste гаранция представлява предимство, като освен това отхвърля доводите на френското правителство, че агенциите за кредитен рейтинг не са „чувствителни“ към правния статут на La Poste.

92 Комисията счита това правно основание за неоснователно, доколкото с него се оспорва анализът на Общия съд относно естеството на последиците, което Комисията е длъжна да докаже във връзка със съществуващи помощи, и недопустимо в частта му, която се отнася до изопачаването, тъй като на практика тя чисто и просто представлява искане за нова преценка на доказателствата.

Съображения на Съда

93 В четвъртото правно основание Френската република основно упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че Комисията е установила надлежно наличието на предимство, произтичащо от гаранцията, за която се твърди, че е предоставена на La Poste, а при условията на субсидиарност — че е изопачил доказателствата.

94 В това отношение следва да се припомни, че понятието за помощ включва не само положителните престации, но и други видове намеса, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи бюджета на едно предприятие, и които, без да бъдат субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и пораждат същите последици (Решение по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия и др. и Комисия/Франция и др., посочено по-горе, точка 101 и цитираната съдебна практика). За помощ се счита и намесата на държавата, която под каквато и да било форма е в състояние пряко или непряко да постави предприятията в по-благоприятно положение или която следва да се счита за икономическо предимство, което предприятието получател не би получило при нормални пазарни условия (Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точка 84 и Решение от 8 септември 2011 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-279/08 P, Сборник, стр. I-7671, точка 87).

95 Тъй като обаче държавната намеса има различна форма и трябва да се анализира в зависимост от нейните последици, не може да се изключи, че самата държавна гаранция предоставя предимства, които може да доведат до допълнителна тежест за държавата (вж. Решение от 1 декември 1998 г. по дело Ecotrade, C-200/97, Recueil, стр. I-7907, точка 43 и Решение по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия и др. и Комисия/Франция и др., посочено по-горе, точка 107).

96 Всъщност, както Съдът вече е постановил, заемополучател, който е взел гарантиран от публичноправните органи на държава членка заем, обикновено получава предимство, доколкото финансовият разход за него е по-нисък от този, който би направил, ако трябваше да получи същото финансиране и същата гаранция по пазарни цени (вж. Решение от 8 декември 2011 г. по дело Residex Capital IV, C-275/10, Сборник, стр. I-13043, точка 39).

97 Впрочем в тази връзка Известие на Комисията относно прилагането на членове 87 и 88 от Договора за ЕО по отношение на държавните помощи под формата на гаранции изрично предвижда в точки 1.2, 2.1 и 2.2, че неограничената държавна гаранция в полза на предприятие, чиято правна форма изключва фалит или други процедури по несъстоятелност, дава непосредствено предимство на това предприятие и представлява държавна помощ, доколкото тя се предоставя без нейният получател да плаща премията, съответстваща на поетия от държавата риск, и позволява също „[да се получат] по-добри финансови условия за заем, отколкото обичайно съществуващите на финансовите пазари“.

98 От тези съображения следва, както подчертава и генералният адвокат в точка 58 от заключението си, че съществува оборима презумпция, според която предоставянето на мълчалива и неограничена държавна гаранция в полза на предприятие, спрямо което не се прилагат обичайните производства по оздравяване и ликвидация, води до подобряване на неговото финансово положение чрез облекчаване на тежестите, които обикновено натоварват неговия бюджет.

99 Следователно, за да се докаже предимството, предоставено на предприятието получател посредством такава гаранция, в рамките на производството, свързано с режимите за съществуващи помощи, е достатъчно Комисията да установи наличието на самата гаранция, без да е нужно да доказва действителните ѝ последици от момента на нейното предоставяне.

100 Предвид тези принципи за неоснователни следва да се приемат всички доводи, изтъкнати от Френската република в рамките на четвъртото правно основание.

101 На първо място, следва да се отхвърлят доводите, които са посочени като основни и са свързани с неспазване на правилата относно тежестта и степента на доказване дали е налице предимство, произтичащо от мълчалива и неограничена държавна гаранция.

102 В това отношение следва да се отбележи, че според Общия съд Комисията не е установила погрешно наличието на подобно предимство, като в точки 106 и 108 от обжалваното съдебно решение правилно е постановила, че такава гаранция „по общо правило може да предостави предимство“, тъй като тя се предоставя безвъзмездно и позволява на своя бенефициер да получи по-изгодни условия на кредитиране от тези, които би получил единствено въз основа на заслугите си, и съответно му позволява да намали натиска, който обременява бюджета му.

103 Както изтъква жалбоподателят, предвид тези констатации Общият съд наистина е изложил противоречиви и недостатъчни мотиви, като, от една страна, е приел в точка 123 от обжалваното съдебно решение, че действителните последици на съществуващите помощи не трябва да се доказват, основавайки се на ирелевантна практика на Съда, и от друга страна, като в точка 124 от съдебното решение е посочил, че „[о]свен това действителният ефект на предимството, което предоставя държавната гаранция, може да се презумира“.

104 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 69 от заключението си, такава грешка не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение. Всъщност в посочените точки 123 и 124 Общият съд правилно е стигнал до заключението, че Комисията се е съобразила с тежестта и дължимата от нея степен на доказване, за да установи дали мълчалива и неограничена държавна гаранция представлява предимство, като уточнява, че подобна гаранция предоставя на заемополучателя възможността „да се ползва от по-ниски лихвени проценти или да представи обезпечение с по-ниска стойност“.

105 На второ място, следва да се отхвърлят и доводите, които са посочени при условията на евентуалност и са изведени от изопачаването на доказателствата, представени в точка 91 от настоящото решение.

106 В това отношение в самото начало следва да се изтъкне, че тъй като Френската република на практика не е посочила никакво изопачаване на доказателствата, тези доводи са допустими единствено доколкото са повдигнати в подкрепа на грешката при прилагането на правото, която се твърди, че е допуснал Общият съд, като е утвърдил анализа на Комисията, с който само се потвърждават методите на агенциите за кредитен рейтинг.

107 Трябва обаче да се отбележи, както подчертава генералният адвокат в точка 62 от заключението си, че предвид извода, следващ от точки 98 и 99 от настоящото съдебно решение — според който наличието на предимство, предоставено на нейния получател с мълчаливата и неограничена държавна гаранция, може да се презумира — Комисията има възможност да използва представените от агенциите за кредитен рейтинг данни единствено за да потвърди това наличие на предимство.

108 При тези обстоятелства в точка 110 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание е признал за релевантно позоваването в спорното решение на методите за определяне на кредитния рейтинг на тези агенции.

109 Поради това всички доводи, изтъкнати в рамките на четвъртото правно основание, следва да се отхвърлят.

110 В резултат на гореизложените съображения жалбата следва да се отхвърли в своята цялост.

По съдебните разноски

111 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане Френската република да се осъди да заплати съдебните разноски и последната е загубила делото, тя следва да се осъди да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Френската република да заплати съдебните разноски.

Подписи